

deze toevoeging is de vraag naar het verschooningsrecht van den (publieken) accountant niet meer zuiver gesteld en de rechter-commissaris heeft zich bij zijn beoordeeling van het beroep op verschooning in dit bijzondere geval geheel geplaatst op de enge basis waar de betrokken accountant zich zelf blijkens deze toevoeging op had geplaatst. M.a.w. de rechter-commissaris heeft dezen getuige niet beoordeeld als *accountant*, maar als iedereen aan wiens iets „uit hoofde van zijn hetzij tegenwoordig hetzij vroeger ambt nopens iemands vermogen gebleken of meegedeeld is” (Wet op de Vermogensbelasting 1892 artikel 52 lid 1) of aan wien iets in zijn ambt of betrekking bij de uitvoering der wet op de Inkomstenbelasting of in verband daarmee „nopens inkomen, opbrengst, uitdeelingen en in het algemeen nopens de zaken of werkzaamheden van een ander blijkt of meegedeeld wordt” (Wet op de Inkomstenbelasting 1914 artikel 102 lid 1). Het vonnis spreekt den getuige dan ook aan als *belastingambtenaar* en beslist dan, dat de getuige zich i.e. niet van het geven van getuigenis mocht verschoonen.

Uit het vonnis af te leiden, dat de rechter-commissaris den *accountant* een verschooningsrecht ontzegt, komt mij derhalve op grond van het bovenstaande gewaagd voor. De vraag van het verschooningsrecht van den *accountant* werd in dit vonnis niet uitdrukkelijk gesteld; men mag er dan ook voor een antwoord op die vraag naar mijn meening niets uit afleiden.

Juridisch gesproken zit in het onderhavige geval nog deze kwestie, dat artikel 1946, 3° B.W. in het algemeen een verschooningsrecht toekent aan bepaalde personen „nopens hetgeen waarvan de wetenschap aan hen als zoodanig is toevertrouwd”, terwijl de Wetten op de Vermogensbelasting (art. 52) en op de Inkomstenbelasting (art. 102) het verschooningsrecht beperken tot hetgeen aan bepaalde personen (belastingambtenaren) in functie bekend is geworden nopens vermogen, inkomen, opbrengst, uitdeelingen, en in het algemeen nopens de zaken of werkzaamheden van een ander. Had men den getuige als accountant een verschooningsrecht willen toekennen, dan had zulks op grond van artikel 1946, 3° B.W. met zijn ruime formulering kunnen geschieden.

Het is niet uitgesloten, dat men in een geval als dit zich met opzet op zoo eng mogelijk standpunt stelt om een kostbaren getuige in het proces te behouden; ook in dien zin spreken de bijzondere omstandigheden van het geval wel eens een woordje mede!

Mr TH. LIMPERG

UIT HET BUITENLAND

Red.: F. HAARBOSCH, CH. HAGEMAN, Drs A. TH. DE
LANGE en Drs W. P. DEN TURK

(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris
der Redactie)

Uit Engeland.

Over het Accountantsberoep.

Op een studentencongres te Southampton heeft een Professor J. H. Jones zich volgens „The Accountant Student” van April als volgt uitgelaten:

„Accountants and economists were supposed to be sworn enemies. Accountants said that if economists were placed end to end they would never reach a conclusion, but economists had much better stories about accountants. The accountant started by being an auditor. Finding income-tax work more lucrative he delegated auditing to clerks. Then he decided there was more prestige in being a business adviser, and employed a specialist to do income-tax work. Graduates who entered big accountancy firms very often did so in the hope of becoming something else. The tendency to use the training of an accountant as a stepping-stone to higher things is undoub-

tedly growing, and there is certainly no other profession which offers such opportunities of gaining an insight into the business world.”

Beroepsethiek.

In de Mei-aflevering van hetzelfde tijdschrift vind ik een besluit vermeld, dat het Bestuur van het Institute of Chartered Accountants in England and Wales in zijn April vergadering genomen heeft. Ik laat het hier volgen:

„Where a change of auditors of a company is proposed, it shall be the duty of any member of the Institute before accepting nomination for election to communicate with the existing auditors with a view to ascertaining the circumstances in which a change of auditors is proposed.”

„Compliance with the duty above referred to will not necessarily preclude the Council from considering any complaint which may be made under Section 20(3) of the Royal Charter.”

De laatste alinea beteekent, dat het Bestuur het recht behoudt een lid, dat zich schuldig maakt aan handelingen in strijd met de waardigheid van het accountantsberoep, voor hoogstens twee jaar te schorsen.

Formeel geldt het besluit enkel voor controles bij N.V.'s. De bedoeling is echter de toepassing geleidelijk strenger te maken.

De redactie van The Accountant Student betreurt dit besluit om verschillende redenen.

In de eerste plaats omdat een ongeschreven wet blijkbaar niet voldoende was voor alle leden.

In de tweede plaats scheen het misbruik ingeslopen te zijn, dat men zich wel in verbinding stelde met den vroegeren accountant als het een mede-lid van het Instituut gold, maar niet met een lid van een andere vereeniging. De leden van de oudste vereeniging hadden het goede voorbeeld moeten geven.

Tenslotte wordt den leden aangeraden ondanks de raadpleging van den vroegeren accountant toch voorzichtig te zijn met het overnemen van opdrachten, omdat de oude accountant zoo moeilijk af kan raden de opdracht aan te nemen; hij mag immers niet kwaadspreken of lasteren en hij is gebonden door zijn plicht tot geheimhouding.

The London Association of Certified Accountant.

In The Certified Accountants Journal publiceert bovengenoemde Vereeniging haar jaarverslag, waaruit blijkt, dat het ledental per einde 1936 bedroeg 3518, waarvan 730 Fellows en 2788 Associates. Gemiddeld worden per jaar ongeveer 190 nieuwe leden toegelaten. Het aantal „Students” bedraagt rond 3000, die per jaar 1700 tot 1900 examens afleggen, waarvan slechts 52 % met goed gevolg. Ondanks de critiek op het hoge percentage afgewezenen, denkt het Bestuur er niet aan het peil der examens te verlagen, omdat het hoge peil der examens in overeenstemming is met de algemeene opvatting omtrent de eischen, die ons beroep stelt aan begaafdheid, gedegen kennis en aan het vermogen om deze kennis toe te passen.

De Vereeniging heeft ook naast zich een Accountantsfonds met een kapitaal van ruim £ 5000, waaraan slechts 17 % der leden bijdragen. Slechts in 8 gevallen, wel zeer weinig op zoo'n groot aantal leden, was het noodig te helpen met bescheiden bedragen, zoodat het fonds blijft groeien.

Uit België.

De zege der Hoogeschoolgediplomeerden.

Een bitter gestemd artikel onder dit hoofd in „Het leven op 't Kantoor” van April 1937 geeft commentaar op het Verslag over 1936 van de Commissie, die de Bankrevisoren moet toelaten.

F. H.

Hogeweg, G. P. J. — Schrijver gaat nader in op het verhan-